

Lidmila Kábrtová

Místa ve tmě

Sbírka volně provázaných, průzračných povídek

Vychází 18. října

AUTORKA

kniha

rozhovor

ukázka

informace

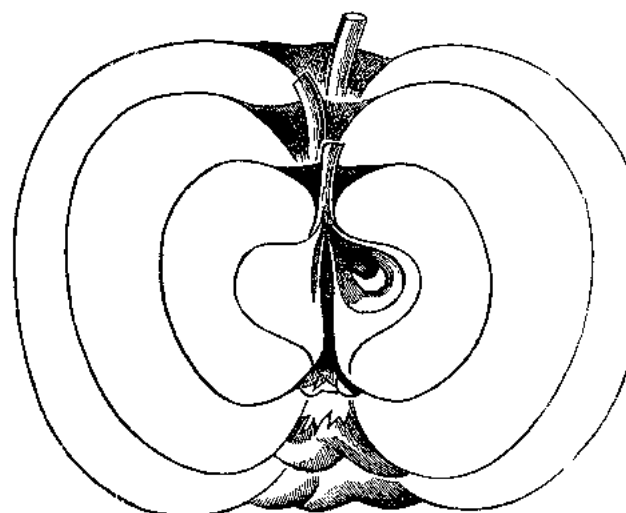
Lidmila Kábrtová

Lidmila Kábrtová (nar. 1971) vystudovala žurnalistiku na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze a později také obor marketingová komunikace na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. Několik let se věnovala žurnalistice, pak se zaměřila na oblast public relations, v níž pracuje už více než dvacet let. Je autorkou několika rozhlasových her v projektu čro 3 Vltava – *Minutové hry*. Knižně debutovala experimentální prózou *Koho vypijou lišky* (Host, 2013).

Křest knihy

středa 31. října v 19.30

podkroví Jindřišské věže, Jindřišská 33, Praha 1

autorka

KNIHA

rozhovor

ukázka

informace

Pod povrchem všedního dne

Tereza je rozvedená a život si zpestřuje milenci. Klára je ptáček ve zlaté kleci. Eva se obětovala dětem a rodině. Karla si chce pořádně užívat. Alice se snaží nebýt plačka jako její matka. Petra už toho má tak akorát a plánuje s životem seknout a Magdalena zase začne toužit. Jejich příběhy se v ničem nepodobají, přesto se tyto ženy v určitý moment potkávají a vstupují si do života, aniž by o tom věděly.

Po experimentální prvotině *Koho vypijou lišky* přichází Lidmila Kábrtová se sbírkou volně provázaných, průzračných povídek. Podobně jako u kanadské spisovatelky Alice Munroové zde slova tvoří jen jakousi průhlednou fólii. Životy hrdinek jsou sice neurovnané a poházené, přesně jako životy většiny z nás, ale z literárního hlediska je zde vše na svém místě. Pod povrchem všedního dne se hýbou tektonické desky, takže nic už nikdy nebude takové, jaké to... – ale bylo to vlastně vůbec někdy takové?

Napsali o knize:

Dvanáctka vzájemně lehce se prolínajících povídek Místa ve tmě je strhujícím náhledem do nejhlubšího nitra jednotlivce. Lidmila Kábrtová pootevře okno do života zdánlivě obyčejných lidí, nakoukne a ze scény, kterou nám dovolí letmo zahlédnout, splete příběh. Na omezeném prostoru povídky dokáže popsat život v celé síle, vykreslit mezilidské vztahy ve všech jejich rozměrech, daří se jí zachytit záblesky okamžiků a nechá nás pocítit tělesné i duševní strádání svých hrdinů.

Alena Mornštajnová, spisovatelka a překladatelka

Místa ve tmě se mohou při povrchnějším čtení jevit jen jako soubor povídek o ženských hrdinkách různého věku a odlišných osudů a povah, které jsou konfrontovány s rozmanitými podobami bolesti a nelásky, s nenaplněnými vztahy, zradami či necitlivostí. Při pozornějším čtení vidíme, že jde o jemně komponovaný celek, v němž se životy hrdinek dotýkají, konfrontují a nasvěčují z nečekaných úhlů. To hlavní v knize je to, co v ní zůstává skryté a nepojmenované – potřeba čisté, hluboké a upřímné lásky. Je to jeden z nejlepších prozaických rukopisů, s kterými jsem se za poslední léta setkal.

Jan Šulc, redaktor a editor, laureát ceny Karla Čapka

autorka

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

Jako otevírat okna ve velkém domě

Před několika lety jste vydala experimentální prózu *Koho vypijou lišky*. Kam jste se od té doby jako autorka posunula?

Stejně jako u *Lišek* pro mě dál základem zůstává silný příběh. Nepotřebuju přitom, aby byl patrný na první pohled. Velkou změnou pro mě byla délka textů, *Lišky* jsou minimalistické, složené z kapitol o padesáti slovech, teď jsem u klasické povídky. To je velký rozdíl. Při psaní jsem se musela naučit pracovat s větším celkem, rozvíjet motivy příběhu, jít více do hloubky, dát postavám nějaký větší vývoj. Zároveň je pro mě důležitá sugestivnost vyprávění, potřebuju, aby čtenář moje postavy viděl, dotýkal se jich prostřednictvím textu, věřil jim.

Takže *Místa ve tmě* jsou sbírkou povídek. Co vás na tomto formátu přitahuje?

Povídky jsem měla jako čtenářka vždycky asi nejraději. A baví mě i jako autorku. Je to jako otevírat okna ve velkém domě, kde za každým oknem jde vidět něco úplně jiného. Něco spolu může souviset, něco nemusí. Mám ráda pestrost, kterou povídka umožňuje. Můžu se pohybovat v současnosti i přecházet do minulosti, přivést do nich svoje postavy jen v určitých momentech, ve zlomových okamžicích, a pak je zase nechat zmizet. Můžu střídat ich-, du- nebo er-formu podle toho, co mě momentálně baví. Můžu vlastně cokoli. Na to je povídka ideální formát.

A máte nějaké oblíbené povídkáře, od kterých jste se takřikajíc učila?

Mám třeba ráda povídku „Tělo“ ze sbírky *Čtyři roční doby* od Stephena Kinga, má v sobě neuvěřitelnou vypravěčskou sílu, autentičnost, mrazivost. Fascinuje mě Alice Munroová svojí schopností vytvořit dokonalý obraz jen pomocí detailu, drobnosti v textu. Cením si způsobu, jakým píšou třeba Julian Barnes, Michel Faber nebo Tennessee Williams. Z českých autorů je pro mě zásadní Jan Balábán.

Vaše povídky sledují zejména osudy žen různých generací. Muži vás nezajímají?

Zajímají, ale moje ženy v téhle sbírce jsou postavené na vnitřní psychologii, emocích, určitém zranění. A na to si u mužů přece jen ještě netroufám. K hlubším textům o mužích se snad propracuju časem. Už o nich sice několik povídek mám, ale rozhodla jsem se je do této sbírky nezařadit. Třeba z nich jednou bude kniha jen o mužích.

Otázky pokládal Jan Němec

autorka

kniha

rozhovor

UKÁZKA

informace

Klára jela bezmyšlenkovitě, dlouho, šlapala na plyn, spojku, brzdu, řadila, řítla se krajinou, kterou neznala, bylo jí jedno, že silnice je namrzlá a že může každým okamžikem dostat smyk. Zastavila až ve chvíli, kdy už přes slzy skoro neviděla. Bylo prosincové nedělní ráno, podél krajnice ležel val zledovatělého sněhu a ona nevěděla, kde je. Navigaci i mobil v rozčilení zapoměla doma a celou cestu podvědomě odbočovala na silnici, kam nesměřovala žádná auta. Nestála o lidi, ani o ty v autech.

Vesnice, v níž zastavila, vypadala pustě. Vystoupila z auta, potřebovala se někoho zeptat na cestu, ale viděla jen pár domů s opadanou omítkou. Kousek před sebou zahlédla křižovatku, šla k ní, ale žádná tabule se směrovkou tady nebyla, našla jen kus přeraženého kovového sloupku, který trčel ze sněhu. Snad tu bude aspoň někdo, koho by se mohla zeptat na cestu, zadoufala. Ale ani na cestě, ani okolo domů nikoho neviděla. Už se chtěla otočit zpátky, když vtom zaslechla ten zvuk. Zastavila se a poslouchala, zvláštním způsobem ji uklidňoval tak, až přestala plakat. Naklonila hlavu na stranu, jako by jí to mohlo pomoci najít místo, odkud vychází. Pak se vydala úzkou uličkou mezi domky, ohraničenou ploty ze zeleného či červeného pletiva, kamsi na okraj vesnice.

Ano, na konci uličky opravdu stál kostel, vlastně spíš kostelík, ale ani ten by Klára v tak malé vesnici nečekala. I on měl opadanou omítku.

Ale byl tam a měl i zvon, který se ještě jemně pohupoval, i když zvonění už před chvílí ustalo.

Stejně bezmyšlenkovitě jako dojela až sem, vešla i do kostela.

Kostel vypadal omšele zvenku i zevnitř. Klára zůstala stát hned za dveřmi. Zvědavě se rozhlížela. Vnitřek nebyl nijak veliký, jedna loď s nízkou klenbou, ale široká zešíkmená okna prostor přece jen celkem dobře prosvětlovala. Jejich tvar upomínal na pozdní baroko. V oknech zřejmě kdysi byly vitráže, ale dnes v nich zůstalo jen obyčejné sklo. Výzdoba sestávala z několika dřevěných sošek rozestavených na podstavcích kolem zdi, krucifixu a pár obrazů na stěnách, u nichž bylo na první pohled patrné, že nejsou nijak cenné. Jediným výraznějším místem tak byl presbytář. V jeho čele se vyjímal malý rokokový oltář, na vrcholu pak stála soška chlapce Ježíše. Za ním se rozbíhalo pět paprsků pro pět hlaviček andělů. Andělí hlavička však byla pouze na jediném, ostatní byly prázdné. Až teď se Klára podívala na zdi kolem sebe pozorněji. Vyčnívaly z nich staré skoby na obrazy. Byla tu spousta skob, na kterých nic neviselo, a na zašlé omítce se ještě daly rozeznat obrysy po velkých plátnech. Ano, tenhle kostel museli mnohokrát vykrást.

Příchodu kněze si Klára v prvním okamžiku nevšimla. Byl štíhlý, hodně vysoký a mladý, třicet, rozhodně ne víc. Na sobě měl obyčejný smetanově bílý ornát bez jakýchkoli zdobných prvků, jen se zlatě vyšitým obrysem kříže na prsou, a kolem krku fialovou štólu, jejíž konce mu spadaly přes hrud'

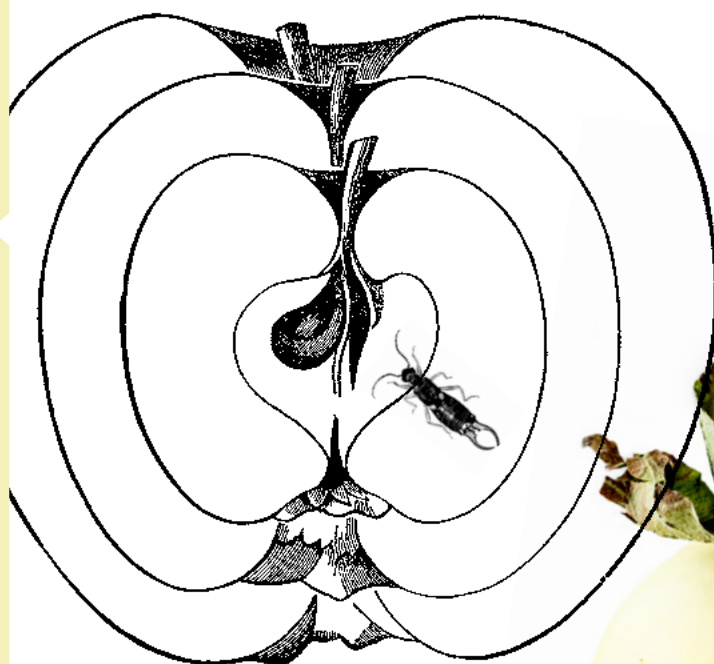
autorka

kniha

rozhovor

ukázka

INFORMACE

Lidmila Kábrtová Místa ve tmě

Vychází 18. října

215 stran

Vázané vydání

269 Kč

ISBN 978-80-7577-605-1

Obálku knihy *Místa ve tmě* v tiskové kvalitě najdete zde:

nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1477

Soubor PDF s kompletním textem pro novináře k dispozici na vyžádání
ihned.

